

## A L'ESTIU, TOTA CUCA VIU

**E**n l'anterior lliurament, amb motiu de la primavera, comentàvem la fotografia de les flors, però ho fèiem bàsicament explicant com obtenir bons resultats amb la llum del sol. Ara, a l'estiu, quan la temperatura continua pujant, és quan acaben de sortir nombrosos insectes i petits animals. En alguns casos podrem aplicar les tècniques indicades per a fotografiar animalons, sempre que estiguin ben quietes, i això succeirà sobretot a la primera hora del dia. En efecte, anant a fotografiar a trenc d'alba és quan tenim més possibilitats de trobar insectes damunt d'una branca —o del que sigui— esperant que els raigs de sol els proporcionin la temperatura suficient per a poder volar. En aquests moments, a més, la llum és molt adequada, de bona qualitat, esplèndid cromatisme i arriba en un angle que capta bé la textura de l'animal... i, si tenim sort, fins i tot tindrem gotes d'aigua de la rosada. Tanmateix, el més habitual és que “el model” no posi per a nosaltres, de manera que es fa necessari un altre procediment que eviti les fotos mogudes. I això s'aconsegueix amb el flaix. Per cert, que el que indicarem també és aplicable a les flors, ja que sovint no s'estan quietes... bé, no és que s'escapin, però poden moure's per una lleugera brisa i, encara que ens sembli que no sigui gaire, després la imatge surt poc nítida.

### ■ SUAR LA CANSALADA PER A “CAPTURAR” INSECTES AMB FLAIX

No ens referim pas a la captura real dels insectes, que són figures d'un altre paner, sinó, és clar, a capturar imatges d'insectes, la qual cosa sol resultar encara més complicat i, en tot cas, et fa suar la cansalada, ja que “l'explosió” dels insectes sol coincidir amb l'explosió de calor. Recordem les paraules del recordat naturalista Joaquim Vilarrúbia, “a l'estiu, tota cuca viu”.

Com que per a disposar de suficient profunditat de camp hem de tancar el diafragma, la velocitat d'obtenció resulta tan baixa, la qual provocaria una imatge moguda. L'ús del trípod no sol funcionar amb els insectes perquè no resulta pràctic anar-los perseguint amb una càmera enganxada a un trípod. En tot cas, tampoc no resoldríem el moviment de l'insecte. I la calma total del vent perquè tot estigui quiet pot no arribar mai....

La solució global ens la dona el flaix: proporciona la llum suficient perquè col·loquem el diafragma desitjat i així augmentem la profunditat de camp; i

ens estalvia el trípod perquè la curtíssima duració de la llampada elimina les vibracions de la mà i de la càmera i “congela” el moviment de l'insecte. Hi ha diversos tipus de flaix, però en parlarem en un altre número de MÈTODE. Sembla la panacea, no? Doncs sí que és molt pràctic, però també incorpora nous problemes que cal saber.

Un d'ells és que, si la superfície de l'insecte és llisa, polida o lluent, el flaix sol sortir a la foto, reflectit pel subjecte. Un altre és que els flaixos no solen arribar al fons, és a dir, que proporcionen la llum adequada al primer pla on hi ha el protagonista, però només que l'herba del darrere es trobi a un metre o més, ja sol sortir tot negre. Quan fem la foto no ho notarem, ja que observem amb la llum solar, però hem de tenir en compte que la fotografia es farà gairebé exclusivament amb la llum del flaix. Per això els insectes negres o molt foscos no són agraiats de fotografiar amb flaix, perquè contrastaran poc amb el fons.

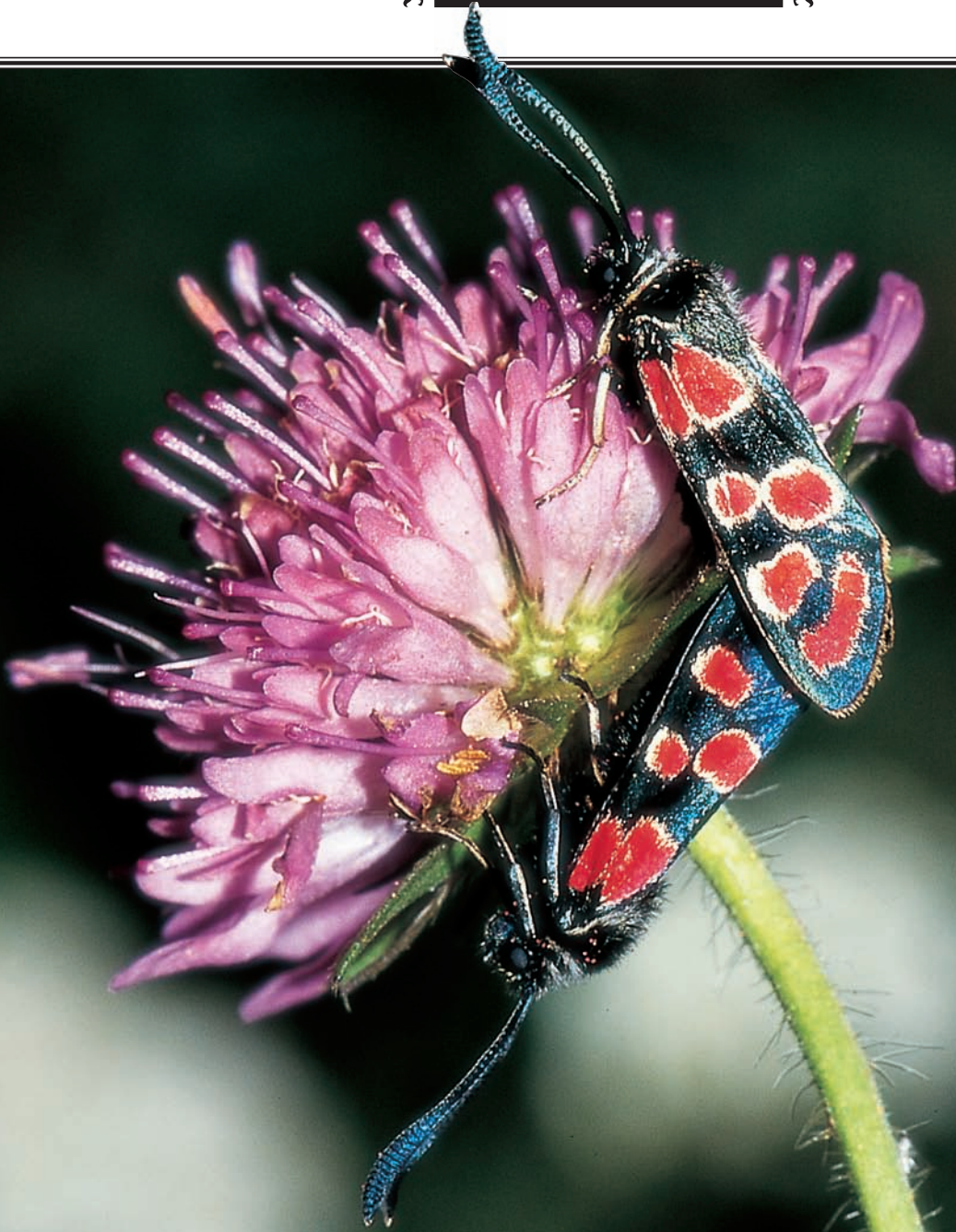
Una solució pot ser abaixar la velocitat de sincronització, la qual cosa aclarirà el fons, però per sota de 60 podem tenir problemes de moviment. Una altra solució és utilitzar un altre flaix dirigit directament al fons.

### ■ LES FOTOS

La primera imatge capta una femella de *Saturnia pavonia* (“petit paó de nit” o “papallona de Sant Antoni”), en el moment que realitza la posta. La il·luminació és exclusivament de flaix, perquè s'havia fet de nit, de manera que el fons queda negre, la qual cosa ja va bé perquè ressalta la blanca filera d'ous, que és el centre d'atenció de l'escena (fotografia finalista de la II Biennal de Fotografia de Natura de Barcelona).

La segona imatge mostra una eruga del lepidòpter notodòntid *Cerura iberica*. Ha estat feta amb flaix, però de dia, de manera que la llum solar hi ha influït una mica. Finalment, la fotografia grossa mostra una parella de zigènids, un grup que no pertany a les papallones diürnes típiques, però que es caracteritza per volar de dia. Es tracta de *Zygaena carniolica*, espècie que, a la península Ibèrica, només es troba al Pirineu oriental i en una zona entre Conca i Terol. Com que era un dia molt asolellat i la parella estava quieta, anant “per feina”, es va abaixar la velocitat de sincronització fins a 30, de manera que la llum solar va aclarir el fons.

ALBERT MASÓ



Fotos article: Albert Masó

Per a fotografiar insectes, el més segur per tal d'evitar vibracions, estalviar-se trípode i congelar llur moviment és utilitzar flaix.